

Pro všeobecný průhled problematikou zde je článek českého autora, vědce z Mikrobiologického ústavu ČSAV, jednoho z mála těch, kteří se nebojí říkat zjevnou pravdu o darwinistickém nesmyslu i ve vědeckých kruzích (a věru to nemá lehké). Článek má v závěru i řadu odkazů na literaturu v níž zase naleznete řadu dalších odkazů.

SOUČASNÁ VĚDA VYVRACÍ DARWINISMUS

V čem se darwinisté mýlí.

Tvrzení darwinistů, že mechanismem vývoje je přirozený výběr je nesmyslné, nevědecké a matoucí. Přirozený výběr může pouze vybírat mezi dvěma nebo více možnostmi, ale žádnou novou možnost nevytváří. Přirozený výběr nevytvořil žádný nový druh, žádnou novou rasu, ani novou bílkovinu (enzym). To je zapřahání vozu před koně. Po objevení, že základem dědičnosti je řetězec desoxyribonukleových kyselin (DNA), které určují pořadí aminokyselin v bílkovinách, mechanismus změn v organismech dostal konkrétní podobu. Známe 4 typy DNA, které se liší bázemi (adenin, guanin, cytosin, thymin). Každá aminokyselina je kódována trojicí těchto bází a přesné pořadí bází zaručuje přesné pořadí aminokyselin v bílkovině (enzymu), které je nutné, aby bílkovina byla funkční. Nový enzym, což je nový elementární evoluční krok, může vzniknout jen změnou v genomu organismu, čili v jeho řetězci DNA. Darwinovy náhodné změny mají tedy konkrétní podobu v náhodných změnách v DNA, tj. v mutacích. Změnou jedné báze v jinou může vzniknout jiná aminokyselina a kumulací těchto změn vznikne nový enzym. Tato představa je však neuskutečnitelná. Předně, k náhodným mutacím dochází v celém genomu. ***Předpokládá se, že jen cca jedna dvacetina genomu kóduje nějaký životně důležitý enzym; v tom případě každá dvacátá mutace zasáhne gen kódující takovýto enzym, takže se nenarodí životaschopný potomek a k žádnému vývoji nedochází.***

Pracujeme-li s náhodou musíme počítat s počtem pravděpodobnosti. Jednoduchý enzym, složený z 333 aminokyselin je kódovaný 1 000 bází. Pravděpodobnost, že se nějaký tisícicelenný řetězec DNA seřadí náhodně do požadovaného pořadí bází je $1 : 10^{600}$ tedy prakticky nulový. I jednoduché enzymatické systémy se skládají z několika desítek enzymů. ***Zaklínadlem, kterým darwinisté řeší nepravděpodobnost, jsou miliony let, během kterých evoluce probíhala.*** Téměř všechny živočišné kmeny, které dnes známe, se objevily v období kambria údajně před cca 550 miliony lety, během několika desítek milionů let, hotové, bez vývojových mezistupňů a od té doby se moc nezměnily. V každém případě 500 milionů let je příliš krátká doba, aby se náhodnými mutacemi nebo jinými náhodnými změnami v genomu smysluplně změnilo několik set milionů bází. (Genom psa je 2,4 miliardy bází, genom člověka a lidoopa 3 miliardy bází).

Jak ošidné je kalkulovat s miliony let vývoje nám ukáže údajný vývoj člověka. Člověk se měl oddělit od společného předka s šimpanzem před cca 5 miliony lety, čili zhruba před milionem generací. Rozdíl v pořadí (sekvenci) bází mezi šimpanzem a člověkem je 5% bází ¹. (Starší údaje uvádí 1,6%). 5% z 3 miliard je 150 milionů, takže by mělo smysluplně, v pětiprocentní části, v zárodečných buňkách (jen mutace v zárodečných buňkách jsou dědičné), zmutovat v každé generaci 150 bází. To je nesmysl, protože genom všech organismů je neobyčejně stálý a každý organismus disponuje opravnými systémy, které chyby vzniklé při dělení buněk opravují. Kromě toho by mutovaly báze i ve zbylé části, takže by byly eliminovány pro život důležité pochody.

Kostra člověka a opic se liší ve třech zásadních věcech: 1) lebka člověka je na páteř nasazena (otvor je uprostřed), jak odpovídá chůzi po dvou. Lebka opic je na páteř zavěšena (otvor je v zadní části lebky), což je výhodné při chůzi po čtyřech. 2) Lidské nohy jsou

uzpůsobeny k chůzi po zemi ve vzpřímené poloze; opice mají všechny čtyři končetiny konstruované jako ruce uzpůsobené k životu na stromech. (Představa, že by se postupně vývojem měnily ruce na nohy je nereálná a nesmyslná; k čemu by byly končetiny, na kterých by se nedalo pořádně chodit ani držet větví.) 3) Těžiště lidské kostry je v oblasti kyčlí, opičí v hrudníku, což činí chůzi po dvou namáhavou. Žádné přechodné formy koster se nenašly. Obrazy ukazující přihrblé, chlupaté atd. lidoopy jsou falzifikáty.

Vznik žádného nového druhu nebyl dosud zaznamenán. (Kříženci dvou druhů rostlin, označené jako nový druh, jsou novým druhem jen papírově.) U vyšších organismů, kdy je generační doba jeden rok, je to pochopitelné, ale ani u mikroorganismů, kde je generační doba několik desítek minut, nebyl za 150 let nový druh pozorován. Octová muška, vhodný model pro genetiky, je pěstována 50 let v tisících chovech a podrobována vlivu různých mutagenů. Byly připraveny různé odrůdy a zrůdy, ale žádný nový druh a ani nový enzym nebyl zjištěn. Mikroorganismy rezistentní vůči antibiotikům nevytváří nové enzymy nebo bílkoviny, ale přebírají je od mikroorganismů, které je mají ve svém genetickém materiálu².

Nemohli-li se organismy vyvíjet náhodně, musíme předpokládat, že vývoj je řízen nějakou inteligencí.

Vývoj uvnitř druhů neprobíhá.

Vznik nových ras, ať v přírodě při izolaci části populace (Island'ané, Baskové), tak při umělém šlechtění, je provázen ztrátou části genetického materiálu (genetický schift). Z vlka šlechtěním připravíte každou psí rasu, ale nikdy z buldoka chrta nebo jezevčíka. Ztracené geny mutacemi nevzniknou. Nejedná se tedy o evoluci, ale o devoluci.

Podvody darwinistů.

Všechny důkazy, na základě kterých byl darwinismus akceptován jsou nesoriozními podvody. Hlavním důkazem pro vývoj obratlovců byly kresby E. Haeckla, ve kterých dokazoval, že vývoj embrya člověka opakuje vývoj obratlovců od ryb, obojživelníků, plazů, ptáků až po savce. Haeckel však kresby upravoval, aby vyhovovaly jeho teorii. I když už jeho současníci poukazovali, že kresby nesouhlasí se skutečností, celé 20. století byl tento důkaz v učebnicích uváděn a je uváděn dosud^{3,4,5}.

Podvody se hemží i důkazy o přechodných formách mezi opicí a člověkem. Lebka nalezená v Piltdownu, určená jako přechodný typ, je podvrh. 40 let byla vystavována, bylo o ní napsáno sto článků a několik set disertací, ačkoliv dogmatem darwinismu nezátížený člověk na první pohled zjistí, že je to podvrh⁶. (Některá víra uzdravuje, některá zaslepuje.) Člověk nebraský byl zkonstruován na základě nálezu **jednoho zubu pravěkého prasete**⁷. Člověk javanský z tří zubů, kusu opičí lebky a holenní kosti nalezené 15m od lebky v hromadě jiných kostí.⁸ Fosilie Pekingského člověka se pro jistotu ztratily. Jediná čelist se zuby sloužila ke konstrukci Člověka haidelberského, povýšeného dokonce za nový lidský druh. Stáří fosilie bylo určeno na 700 nebo 400 milionů let (dle libosti) a tento druh byl adoptován na předka lidí žijících v Evropě.⁴ Celé číslo světově známého časopisu *National geographic*, bylo v r. 1999 věnováno konečně nalezenému přechodu mezi dinosaury a ptáky. Jenže o 2 roky později bylo ve vší tichosti zveřejněno, že jde o podvod. Kostra byla složena z části kostry dinosaura a části kostry vyhynulého ptáka.^{9,10}

Stáří fosilií člověka, nalezených v Evropě, určoval na universitě ve Frankfurtu prof. R. Protsch. Stáří určil mezi 30 000 a 40 000 roky. Vědcům z Oxfordu tato čísla nesouhlasila s jejich měřeními a přijeli je do Frankfurtu ověřit. Tam zjistili, že přístroj, na kterém měly být fosilie měřeny (radiokarbonovou metodou), nikdy nefungoval a pan profesor si, s vědomím celého kolektivu, čísla vymýšlel. Jak se ukázalo, stáří fosilií, až na jednu výjimku, nepřesáhlo

7 500 let a to včetně kostí neandrtálců^{4,11}. Před komisí se Protsch hájil, že takto podvádí všichni. Přesto, že jsou tato čísla vymyšlená, uvádí se v učebnicích dál, protože se hodí do Darwinovy „teorie“!!!

Problematické je i stáří různých vyhynulých druhů. Radiokarbonovou metodou bylo určeno stáří dinosaurů na 13 tisíc let nebo o několik desítek let více a stopy dinosaurů byly nalezeny vedle stop člověka a velkých šelem. Rovněž přítomnost radioaktivního uhlíku ¹⁴C v černém uhlí zpochybňuje vysoké stáří uhlí; radioaktivní uhlík by už neměl být po 100 tisících letech přítomen, tedy měřitelný. Paleontologie i geologie je v současnosti zahlcena množstvím dat, která jsou podvodem, výmyslem, různými nepřesnostmi a je třeba je brát s velkou rezervou.

Za 150 let nepřinesli darwinisté jediný seriózní důkaz pro svoji teorii, o to víc podvodů a výmyslů.

Proč křesťané nepřijímají darwinismus.

Těch důvodů je několik. Logicky myslícímu člověku je jasné, že tak složitý systém, jako jsou živé organismy, nemohl vzniknout náhodou. Darwinismus je hlavní zbraní ateistů v potírání víry v Boha. Paul Johnson nazývá Darwina „svatým patronem všech ateistů“¹² a zejména komunisté byli jeho zanícenými stoupenci. Mao veřejně uváděl, že „čínský komunismus byl vybudován na základě Darwina a evoluční teorie“. Darwinismus poskytoval a stále poskytuje zdůvodnění rasismu, zejména reprezentovanému německým nacismem.. Pokud je člověk jen výše vyvinutý živočich, pak pro něj platí stejné zákony jako pro ostatní živočichy, tedy slovy Darwina: „vyšší civilizované rasy po celém světě vyhladí bezpočet nižších“.¹³ Podle této „teorie“ Hitler likvidoval „méněcenné“ rasy a slabší jedince. E. Haeckel hlásal „Němci se od společného opičího základu vzdálili nejvíce. Po psychologické stránce mají nižší rasy blíže k zvířatům než k civilizovaným Evropanům. Je proto nutné přiřadit jejich životům jinou hodnotu“. Holokaust je praktická aplikace darwinismu na živočišný druh *Homo sapiens*. Darwinismus nedává vysvětlení a zdůvodnění altruismu, lásky k bližnímu, ani nemůže být základem morálky a etiky.

Výzva pro 21. století.

Jak probíhala evoluce nevíme, je však jasné, že nemohla probíhat podle Darwinovy „teorie“. Pokud chceme ve vědě postoupit dále, musíme opustit slepou uličku darwinismu.

Ing. Vladislav Běhal, DrSc.

Podrobněji na www.vlbehal.wz.cz

Literatura

¹Britten R.J.: *Proc.Natl.Acad.Sci.*, **98**, 13633, 2002.

²Běhal V.: Mode of Action of Microbial Bioactive Metabolites. *Folia Microbiol.* **51**, 359, 2006.

³Simpson G.G.: „An Introduction to Biology“. New York, 1965

⁴Zillmer H-J: Evoluce podvod století. Knižní klub, Praha, 2006.

⁵Wells J.: Darwinismus a inteligentní plán. Praha 2007.

⁶Trefil J.: 1000+1 věcí, které byste měli znát, Praha, 2003.

⁷Gregory W.K.: *Science*, **66**, 579, 1927.

⁸Gould S.J.: *Natural History*, 12, 1990.

⁹*Science*, **290**, 1114, 2000.

¹⁰*Nature* **40**, 539, 2001.

¹¹*Der Spiegel* 34/2004.

¹²Johnson P.: *Hrdinové*, str. 8, Brno, 2008.

¹³Megee B.: *The Great Philosopher*, B.B.C. Books, London, str. 247, 1987.

Thaxton Ch.B., Bradley W.L., Olsen R.L.: Tajemství vzniku života, Praha 2003
 Běhal V.: Vývoj nemůže být výsledkem náhodných mutací, Distance 2006
 Rennie J.: Evoluce nebo stvoření? 15 odpovědí kreacionistům. Sci. Amer.(české vydání)2007

V následujícím dopise jsou velmi populárně shrnuty některé další skutečnosti, o kterých se „nesmí mluvit“.

„Prosím vás, zkuste mi vysvětlit, jak to bylo. Podle vás stvořil Bůh konečnou podobu člověka, anebo ty jeho předchůdce, ze kterých se dnešní člověk vyvinul?“

Milá paní Wolfová, toto byla Vaše klíčová otázka, a já Vám to zkusím vysvětlit. Předem Vás ovšem upozorňuji, že to nejde jen tak pár větama, na druhé straně však argumentuji pouze vědecky a třebaže nejsem bezvěrec a zcela jistě nejsem ateista, v Boha v tom běžném smyslu přesto nevěřím.

Než se dostanu k Vaší klíčové otázce, musím se nejprve pokusit Vám vysvětlit skutečnost mnohem zřetelnější, než že *'Bůh stvořil člověka'* (já bych to spíš opatrněji formuloval tak, že člověk velmi pravděpodobně nevznikl náhodou, tedy podle darwinistů přírodním výběrem), totiž prostý fakt, že ŽIVOT NA TÉTO ZEMĚKOULI **ZCELA JISTĚ NEMOHL VZNIKNOT NÁHODOU**. Tedy přírodním výběrem, podle darwinistů. Kdo věří v něco takového, nemůže být vědec, jak se Vám pokusím doložit.

Vezmu si teď na pomoc jednoho z největších apologetů darwinismu: Richard Dawkins – *Der Gipfel des Unwahrscheinlichen (Wunder der Evolution)*, já ho mám v němčině, ale budu Vám překládat. Je to jedna z posledních souhrnných knih k problému vydaných a je skutečně skvělá. Já totiž naprosto souhlasím s předpoklady darwinistů, že:

- existuje evoluční vývoj živých organismů v rámci druhů, jejímž podkladem jsou
- mutace, čili náhodné a individuální změny genetické informace, a jejich
- přirozená selekce vlivem prostředí, která rozhoduje, co přežije úspěšněji a co bude eliminováno.

Naopak popírám, že:

- je možné vysvětlit čistě evolutivně **vznik nových druhů**, přinejmenším u tvorů, kteří se musí rozmnožovat pohlavně (k tomu dále, je to tak trochu úsměvné, ale nutno se nad tím skutečně také zamyslet a nelze to podceňovat), a
- **zcela jistě není možné vysvětlit evolutivně sám počátek života**, tedy vznik jakési prastruktury, schopné se udržovat „na živu“, tedy metabolizovat a rozmnožovat se.

Pikantní je, že je to právě nejmodernější věda, především genetika, která nám dává nahlédnout, jak to mohlo (muselo?!) být, totiž to **STVOŘENÍ**, tertium non datur...

První problém darwinistů spočívá v tom, že už nejprimitivnější biochemická substance, bez které je život (jak jej známe na této Zemi) nepředstavitelný, totiž ENZYM, je neobyčejně komplexní. Má totiž svou specifickou prostorovou strukturu, která je dána tím, že jde o řetěz (zhruba 400)aminokyselin (o těch můžeme předpokládat, že vznikly kdysi čistě chemicky, tedy náhodou) ve **zcela přesné sekvenci** za sebou, což má za následek právě tu jedinečnou prostorovou strukturu. Život bez enzymů neexistuje ani na té nejprimitivnější úrovni a nemohl bez nich zcela jistě existovat nikdy, od samého počátku. Ale pozor, jeden enzym ještě ani

zdaleka neznamená ŽIVOT! Že enzym nemůže vzniknout náhodou (pravděpodobnost 20 na 400 /čti “dvacet na čtyřstou“/ je číslo větší, než je počet atomů ve vesmíru), uznává dokonce i sám zapřísáhlý darwinista Dawkins, ovšem jen proto, že ví, že proteiny a tedy i enzymy jsou kódovány v genetické informaci, tedy že jsou v určitém smyslu „sekundární“.

Druhý problém darwinistů, že výše řečené platí pouze silně podmíněně, protože ani reduplikace DNA nemůže probíhat bez enzymů (čímž jsme u klasického a ortodoxně známého problému, zda tady byla dříve slepice nebo její vejce, jemuž nelze jak vidno uniknout ani na molekulární úrovni) ponechávám zcela stranou jako příliš banální, ty skutečné údery teprve přijdou.

Třetí problém darwinistů spočívá v tom, že genetická informace, o které Dawkins nepochybuje, že musela stát na počátku jeho slavné evoluce (na str. 80, aniž by ovšem slovem řekl, jak ona sama asi vznikla) je nejméně třikrát složitější, než enzym. Musíme totiž předpokládat, že i nejprimitivnější kdysi vzniklý pra-gen musel být zhruba třikrát delší (jednu aminokyselinu kóduje tzv. triplet, tři báze za sebou, kupříkladu TTA nebo TTG pro leucin atd.) a zcela jistě stejně PŘESNÝ, protože jinak to prostě nefunguje. Jeden pra-gen, tedy řetězec bází (u dnešní DNA to jsou T, A, C a G), visících jako přívěsek na jednoduchém cukru (pentóza) a ty spojené kyselinou fosforečnou (všechno opět jednoduché molekuly, které mohly vzniknout chemicky, tedy náhodou), tedy rovněž zcela jistě nemohl vzniknout náhodou, číslo 4 na 1200 /čti „čtyři na tisícdvoustou“/ je ještě nepředstavitelně větší, než to první. V knize pana Dawkinse je na to vtipné přirovnání: věřit, že enzym (nebo gen, dodávám já) mohl vzniknout náhodou je totéž jako věřit, že když se přežene tornádo přes obrovskou hromadu šrotu, tak způsobí, že se na tom vrakovišti složí dohromady letadlo Boeing 747.

Něco takového by byl zázrak a já osobně na zázraky nevěřím.

Ten největší problém darwinistů však teprve přijde: tak jako jeden enzym (i kdyby snad už vznikl náhodou), tak ani jeden gen ještě zdaleka neznamená ŽIVOT! A teď pozor!! – celá darwinistická víra spočívá na dvou pilířích:

- že mutace se mohou (musí) díky přirozené selekci kumulovat a
- že čas, který k tomu byl zapotřebí, byl dostatečně dlouhý (řádově miliardy let).

I když s obojím se dá v zásadě souhlasit, přesto to zde, tedy **při vzniku života**, selhává na celé čáře, a to je hlavní obvinění, které v mých očích darwinistická ideologie zasluhuje – že to nepřiznává, ale dělá si monopol na pravdu. Při vzniku života se prostě nemohlo nic kumulovat, to je naprostý fakt. Jeden i náhodně vzniklý gen by se musel zase brzy rozpadnout. Život mohl vzniknout jen tím, že URČITÉ MNOŽSTVÍ GENŮ muselo vzniknout NARÁZ, na jednom místě a v jednom čase. Jen tehdy se mohla „spustit“ 'mašinerie' života, tedy především sama reduplikace genetické informace, prapočátek každého rozmnožování (a ovšem využívání k tomu látek z okolního prostředí, tedy metabolismus).

Ten největší problém darwinistů je v tom, že musíme postulovat **prapočáteční vznik jakési pra-struktury, která odpovídá něčemu, jako je dnešní buňka**. To se učí přece medicí už v první hodině první lekce biologie, že základem života je buňka! Teprve ta je schopna zajistit reduplikaci genetické informace a tedy reprodukci (život, obranu před chemickým rozpadem). I když si ji představíme ještě mnohem primitivnější než jsou dnešní nejprimitivnější bakterie, musíme se pokusit odhadnout, kolik genů je potřeba, aby mohla existovat (jistě to nemohl být například jakýsi pra-virus, protože ten je jen sekundární parazit, víceméně jen na čistou

genetickou informaci zjednodušená, redukována pra-buňka, který se může rozmnožovat jen díky jiným buňkám).

Je možné poradit se zde s genetikou, je totiž známo, že existuje asi 500 tzv. „věčných genů“, tak prastarých, že existují víceméně nezměněně od samých počátků života. Tak třeba sama reduplikace genetické informace předpokládá několik enzymů, které musí být kódovány (každý enzym jedním genem), její přepis do proteinových struktur znamená další enzymy, k tomu všemu je třeba energie, tedy další enzymy, které (dnes) třeba v cyklu kyseliny citronové vytváří ATP, nějaké strukturální proteiny na povrchu té pra-buňky, které ji ohraničují, nějaké další (vnitřní) struktury (kanálky), kde probíhá iontová výměna, to je zase pár strukturálních proteinů a pár enzymů, apod. Prostě, to se mi zdá souhlasit, že ke vzniku jakési té nejprimitivnější myslitelné pra-buňky bylo zapotřebí asi tak 500 pra-genů – ovšem ale **všechny zaráz a na jednom místě a všechny zcela přesně!**

A to znamená, že kdo věří, že tato pra-struktura vznikla náhodou, tak věří, že to tornádo zanechalo na tom smetišti nejen jedno zbrusu nové letadlo, ale pět set.

Anebo trochu jinak, totiž „oparinovsky“, však nás s tím (mě v 70. letech) trápili na universitě (mě v Brně) marxističtí pseudovědci dost:

představte si, že máte magnetofonový pásek a na něm 500 písniček, každá je vytvořená z 1200 not za sebou (ty jsou jen čtyři, ale ono je to i tak složité až moc). Každá ta nota je jeden milimetr toho pásku, má tedy každá písnička metr dvacet délku a celá ta páska 600 metrů. To odpovídá jakémusi pra-chromosomu složenému z 500 pra-genů, a každý z nich z 1200 bází.

A teď máte velkou krabici a v ní miliony milimetrů magnetofonového pásku a ještě leccos k tomu, třeba něco jako jakési pra-lepidlo (kyselinu fosforečnou a jednoduchý cukr, pro mě za mě). Tu krabici můžete chovat na prsou, kolíbat, dýchat do ní, ohřívát sluníčkem a cokoliv jiného, a to třeba tři miliardy let. To odpovídá tomu nesmrtelnému „jezírkou“ toho idiota Oparina, ve kterém prý z těch chemických substancí, vzniklých náhodou, takto vznikl NÁHODOU život. To znamená, že když tu krabici konečně otevřete, tak se Vám tam nejen spojilo těch šest set tisíc milimetrů do jednoho pásku, ale ještě tam máte za sebou 500 písniček a ANI JEDNA NOTA NEZNÍ FALEŠNĚ!!! A když někdo namítne, že snad tak přísní být nemusíme, no, ono na tom něco možná je, ale na druhé straně jsou známy těžké poruchy (nemoci, i smrtelné), způsobené mutacemi jediné báze na jediném genu.

Kdo věří v takovou náhodu, kdo nevidí, že na vzniku života se prostě musela podílet INTELIGENCE, ano, tady je to rozhodující slovo, tomu prostě není pomoci. V zásadě by ale neměl mít právo, nazývat se vědcem. „*Věda má za úkol hledat pravdivé odpovědi na otázky o světě, ať už tyto poznatky povedou k jakýmkoliv důsledkům*“. Mnohem věděčtější je totiž představa, že je asi možné složit i pět set genů, když vím, jak přesně jdou báze v nich za sebou. Celý genom člověka už je rozluštěný, proč tedy nestvořit uměle někde v nejmodernější laboratoři jakousi pra-buňku? Předpokladem je ovšem, že příslušní vědci (molekulární genetici), jsou příslušným způsobem inteligentní a vědí jak na to. Tím chci říct, že asi nebudou postupovat tak, že by postavili na mírný plamínek plynového sporáku velký hrnc s „prapolévkou“ a pomalu míchali tři miliardy let...

A tím jsem se dostal k poslednímu srovnání, totiž proč až dnes, za stavu nejmodernější genetiky, je možná podobná spekulace, jako jsem ji nahoře předvedl – protože už víme, jak to funguje, ještě před takovými třiceti lety to nebylo možné. Je to jako s těmi alchymisty, kteří v té nádherné Zlaté uličce na Pražském hradu tloukli za Rudolfa II. kladivem do olova a doufali,

že z něj bude zlato. Osmnácté století se jim začalo smát a vysmívat, a toto tupé chlámání trvalo až do 50. nebo 60. let století dvacátého, kdy jsme konečně zjistili, že je skutečně docela dobře možné, vytvořit z olova zlato – jen je k tomu potřeba atomový reaktor. Do té kovadliny by skutečně mohli mlátit třeba i ty tři miliardy let a pořád s tím stejným negativním výsledkem. Ono se prostě musí vědět, jak na to, a tomu se říká INTELIGENCE.

Poslední malinká (slíbená) vložka, totiž proč je těžko představitelné, že darwinistickou evolucí mohou vznikat nové druhy, alespoň v případě pohlavního rozmnožování:

Podle definice samotné (darwinistické) biologie je druh **populace živých tvorů, kteří se mohou rozmnožovat mezi sebou**. Vlk a pes je jeden druh, vlk a liška nikoliv, třebaže jsou příbuznější než vlk a kočka nebo dokonce vlk a kráva.

Jestliže předpokládáme, že evoluce v rámci druhu spočívá v pomalé kumulaci náhodných mutací (asi tak, jak se vytvořily u ploutvonožců jako je třeba lachtan nebo tuleň „ploutve“, tedy syndaktylií, což je genetická porucha známá i u lidí) tak to znamená, že oddělení nového druhu musí také nastat mutací, takřkajíc tou „poslední v řadě“: v rámci druhu se individua vyvíjejí pořád dál a dál takřkajíc „od sebe“, až se tou poslední mutací takřkajíc „oddělí“ nový druh.

So weit so gut, problém darwinistické víry je však v tom, že mutace jsou podle jejich vlastních představ nejen náhodné, ale i INDIVIDUÁLNÍ (a navíc musí postihovat pohlavní buňky a ne somatické, jinak by se nové vlastnosti nedědily). A to znamená, že ona poslední myslitelná mutace, způsobující „vznik“ nového druhu, postihuje pouze jednoho jedince, buď samečka nebo samičku, a problém je ovšem v tom, že pokud by šlo skutečně o nový druh, tak ten chudák nenajde nikoho, s kým by se mohl spářit – a nebo naopak, pokud někoho takového najde (z původní populace), tak se nemůže jednat o nový druh. Darwinisté tedy jaksi mlčky předpokládají, že tato (zcela nutná) poslední mutace, zcela náhodná a nepředvídatelná, vytvářející nový druh, postihuje vždy a všude DVA JEDINCE opačného pohlaví, záraz a na jednom fleku, tak, že se potom také vždycky potkají, seznámí, zamilují a pomilují s tím nejlepším výsledkem, totiž potomstvem... A to se stalo tolikrát, kolik je na světě druhů! Inu, v něco takového věřit mi připadá absurdní, ale možná tam mám někde myšlenkovou chybu, i když zatím mi to nedokázal taky nikdo z darwinistů vyvrátit (že byste to fakt poslala tomu Motlovi?). Samozřejmě vím, že populace se oddělují už třeba geograficky, všechny ty zvláštnosti na Galapágách nebo v Austrálii, už to ani slyšet nemůžu – ale když ona ta mrcha mutace musí být nakonec vždy a všude INDIVIDUÁLNÍ a taky NÁHODNÁ, jedinečná!! Inu...

Ale teď konečně k Vaší otázce, už jenom stručně. Před asi sedmi miliony let se oddělila linie dnešních lidí a dnešních šimpanzů (a bonobů), se kterými dnes máme 98,4% genetické výbavy totožných. To je velice nápadné, protože rozdíl 1,6% je nejen menší, než třeba rozdíl mezi člověkem a gorilou (asi 2,3%) nebo dokonce člověkem a orangutanem (asi 3,6%), ale dokonce menší, než mezi šimpanzem a gorilou, který je větší než 2%. Ano, šimpanz je příbuznější (čistě geneticky) člověku než gorile! Přitom ale jasně vidíme, že tak malý genetický rozdíl způsobil doslova NESMÍRNÝ biologický a hlavně psychický odstup (dnešního) člověka od šimpanze, který je přece tisíckrát podobnější gorile než člověku, ovšem biologicko-psychologicky, ne geneticky.

Z toho vyplývá, že genetický zásah do společného předka člověka a šimpanze před zhruba sedmi miliony let mohl být jen velmi těžko NÁHODNÝ. Mnohem spíše byl cílený a záměrný, a postihl vybraně především dvě oblasti:

- rozvoj mozku, který u malých dětí je po porodu do zhruba jednoho roku nesmírně rychlý a mohutný i ve srovnání s lidoopy včetně šimpanze, a když je mu zabráněno, (jak uměli třeba středověcí Mongolové, kteří novorozencům podrobených národů balili hlavičky do pruhů pevné kůže, aby jim nemohly růst a oni tak měli k dispozici naprosto bezduché idioty na hrubé tělesné práce) zůstává takový člověk navždy na úrovni idiota – genetická změna je představená třeba ve formě hodně pozdního uzavírání fontanel a švů lebečních
- snížení hrtnu o těch několi rozhodujících centimetrů, které člověku umožňují řeč, bez které by (mechanický) rozvoj mozku neměl význam a která není a nebyla nikdy dána ani lidoopům včetně šimpanze, ale ani třeba člověku neandrtálskému, který měl mozek dokonce ještě trochu větší než my a vyhynul teprve před asi 30 nebo 40 tisíci let.

Kdo je schopen nezaujatého a vědeckého pohledu, musí připustit, že nejen život, ale i člověk byl mnohem spíše STVOŘEN, než že by se vyvinul sám od sebe postupně a náhodou. Kdo to ovšem byl a jak to udělal, jak ho máme nazývat (třeba bůh, stvořitel, nejvyšší bytost, adonai nebo snad neznámá inteligence) to já ovšem nevím.

MUDr. Aleš Novotný

A zcela na sám závěr nabízím text přednášky Petra Hájka, která strhla v roce 2009 mediální hysterickou lavinu. V důsledku však se náhle téma dostalo do veřejného prostoru. A to byl také původní smysl přednášky.

Petr Hájek: Já z opice nepocházím

Nevím, jak vy, ale já z opice nepocházím. Vím to tak jistě, jakože je živý Bůh nade mnou. Říkám to jako premisu u vědomí tématu dnešního semináře, neboť si myslím, že je správné dát bez zastírání jasně najevo, jakým směrem můj diskusní příspěvek míří. Pokládal jsem proto za užitečné podložit současně své tvrzení absolutním důkazem, který je ze své podstaty nevyvratitelný. Jsem si při tom vědom, že navzdory tomu s mým závěrem někteří nebudou souhlasit a pokusí se možná proti němu argumentovat důkazy nekonečně slabší síly. Před nějakými dvěma sty lety by se nic takového nestalo. Pokusím se vysvětlit, že právě v tom spatřuji velkou část problému současného lidského bloudění, ne-li přímo jeho deskripci.

Dnešní seminář Centra pro ekonomiku a politiku inspiroval fakt, že uplynulo dvě stě roků od narození významného vědce a současně sto padesát let od vydání jeho základního díla, kterým, jak se mnozí domnívají, byl změněn svět. Karel Marx by dodal – poté, co čas oponou trhl.

Nezmiňuji kontroverzního sociálního vizionáře v této souvislosti náhodou. Hnutí, která svým dílem oba vědci a reformátoři přivedli na svět – darwinismus a marxismus – mají totiž mnoho společného. Nejen dobou ve které tato údajně pokroková hnutí vznikla, ale především filosofickou a společenskou bází na které se dodnes pohybují i cílem, který sledují. V neposlední řadě pak rovněž metodami, kterými své radikální ideologie ve společnosti prosazují, či přesněji řečeno již prosadili, a nyní je v bojových formacích brání, ve snaze

udržet v našem civilizačním okruhu ničivé paradigma, na jehož vzniku se zásadně podílely. Nikoli náhodou v něm pramenily totalitní režimy dvacátého století, zvláště pak ten sovětský, jehož místní verzi mnohým z nás bylo dáno čtyři desetiletí nedobrovolně sdílet.

Navzdory jeho zhroucení však ideový fundament nezmizel. Je tu s námi a jeho jedovatý pramen napájí nová, respektive do moderních karosérií metamorfovaná hnutí poháněná původním motorem. I ten je ovšem modernizovaný a vylepšený, doplněný o různé sofistikované pomůcky, především o mediální turbodmychadlo, jehož mystifikační síla, umocněná technologickými možnostmi, jsou nejdůležitější zbraní dnešních evolucionistických revolucionářů. Ti již obsadili řídicí centra prakticky všech hlavních společenských a přírodovědných oborů, od ekonomie přes medicínu až k ekologii či klimatologii, abych jmenoval alespoň ty momentálně z nejpůvodnějších.

Jejich nejnovějším politickým hitem je rappový popěvek "Yes, we can!", ve skutečnosti nic jiného, než nová karoserie již poněkud výběhové série nákladáku "Ó zazni písni vznešená, o práci, která vrozená, příčinou lidstva jest!" V Písni práce, hymně sociálních dobrodruhů, je ještě zjevné – Óda na radost je přesně ze stejného ideového kadlubu – co je v hymnách současných euroamerických sociálních revolucionářů cudně zakryto: V jejich pozadí vlaje prapor takzvaného vědeckého darwinismu, jako symbol počátku dlouhé cesty do tmy, v níž dnes naše civilizace stále bezmocněji tápe.

Nebohý Charles Darwin s tím vším má pochopitelně jen velmi málo společného. Otec zakladatel novověkého evolucionismu nemohl ani v nejtemnějším snu tušit, že právě jeho jméno – především jeho jméno – bude jako znak a symbol levičáckými darwinisty využito a zneužito a stane se akademickým kladivem proti křesťanské civilizaci, jíž marxisté komplementárně přiloží na krk svůj zahnutý nůž – srp.

Darwin a darwinismus jsou dvě zcela odlišné kategorie, které nespojuje vůbec nic, kromě podobného zvuku, který při vyslovování těchto slov vydáváme. Jsou stejně tak protikladné jako pojmy evoluce a revoluce, stejně mystifikačně zaměňované a znejasňované, až jedno může nahradit druhé, respektive se stát vzájemně synonymem.

Darwin byl úctyhodný pozorovatel přírody, vědec, který ve vší početnosti podlehl, jak se stalo mnohým před ním i po něm, iluzi Objevu. Jeho doba v tehdy moderním mechanistickém antropocentrickém pohledu na svět právě opět nosila pod srdcem vyvíjející se plod nikterak nového paradigmatu Všemocného Člověka. To tady už předtím samozřejmě mnohokrát bylo. Neúspěšná výstavba Babylónské věže byla tímtež problémem, stejně jako řada podobných událostí, o nichž informuje Starý zákon. Všechny dopadly stejným krachem. Ale po nějaké době člověk opět zapomněl na tragédie, které způsobil, oklepal se a zkusil znovu a znovu stát se Bohem a ovládnout svět, jenž mu byl propůjčen.

Entou řadu tohoto stereotypního seriálu právě žijeme. Započala Descartesem a jeho populárním bonmotem, že o všem lze pochybovat – kromě tohoto tvrzení ovšem. Darwin, který k němu napsal oscarový díl O původu druhů, sám však ještě ani zdaleka o všem nepochyboval. Stejně jako Descartes neměl především nejmenší pochybnost o jsoucnosti Boží. Proto Darwina také ani nenapadlo, že by člověk mohl vzniknout jinak než stvořitelem aktem Božím. Narozdíl od darwinistů všeho druhu, pohlaví, rasy či vyznání. Darwinistická ideologie nezná hranic. Darwin je ještě znal. Ve svém základním díle proto všehovšudy uvažuje, že "život mohl být původně vdechnut Stvořitelem do několika forem či pouze do jedné."

Nicméně omámen vědeckou pýchou, projevující se pravidelně riskantním hryzáním do pozemského obrazu Jablka poznání, se jako mnozí před ním a po něm domníval, že sestrojil dílčí Teorii Všeho. A když pohlédl na své dílo, uviděl, že všechno, co učinil, jest velmi dobré. A byl večer a bylo jitro, den šestý.

Nejinak to od té doby líčí a jako dogma fixují vědecká kněžstva ateistického náboženství. Jenže ani tak to nebylo. Darwin sám byl v průběhu let postaven před řadu problémů, s nimiž se jeho teorie neuměla vyrovnat – a neumí dodnes, dodávám – což v dalších vydáních O původu druhů či jiných svých děl poctivě připouštěl.

Nikoli darwinismus. Ten dodnes slepě a hluše opakuje četné nesmysly a exaktními důkazy překonané evolucionistické mantry, jako nedotknutelná tabu. Nejde mu totiž primárně o vědecká zjištění, jak klamně tvrdí, ale o ideologii, jejíž cíle jsou úplně jiné než jen vědecké – ať již teologické či pozitivistické – poznávání světa a jeho zákonitostí.

Tato mystifikace, v níž dávno nejde o Darwina a jeho teorii, probíhá již bezmála sto padesát let. Nejpozději od roku 1864, kdy T. H. Huxley použil poprvé termín "darwinismus", je tato ideologie instalována do mozků stále většího počtu lidí od kolébky až do hrobu. Děje se tak s mylnou darwinistickou vírou, že stálým opakováním nepravd, za současného odříznutí jiných informačních zdrojů, dojde k mutacím DNA a konečně poprvé vznikne vytoužený nový druh: Člověk, pokládající sám sebe za výsledek náhodného evolučního procesu, člověk, jehož existenční a mravní obzor je omezen pozemskou "zárodečnou polévkou", onou vlažnou louží, v níž život údajně vznikl a v níž také skončí, neboť předtím, ani potom nic nebylo a nebude. Člověk snadno ovladatelný, protože v oné zárodečné polévce se rozhodně žádné vyšší principy nelouhovaly, takže veškeré absolutní maximy lidského jednání jsou pouze nadstavbovým luxusem relativistické společenské organizace. Jaká má být její ideální či optimální podoba nám včas řeknou majitelé přísně racionalistických pravd – materialističtí vědci a politici. Řečeno s excelentním teologickým myslitelem Michailem Fjodorovičem Dostojevským: "Není-li Bůh, je dovoleno vše."

Toto zčásti implicitní a zčásti explicitní spiknutí máme ostatně příležitost pozorovat ve "zmutované podobě" denně v médiích takřka v přímém přenosu. V opakovaných experimentech s lidskou individualitou a svobodou nešlo a nejde o nic jiného, než odtržením člověka od jeho přirozených kořenů získat "lidský materiál" pro sociální manipulaci. A mnozí skuteční vědci v této hře dnes nevědomky hrají, řečeno Leninovým slovníkem, roli "užitečných idiotů".

Podstata Darwinovy teorie – i když je sporné dokonce i to, zda můžeme v pravém smyslu hovořit o teorii – je proto dnes všeobecně známá a lze ji shrnout zhruba do trojdílné premisy: 1) Všechny živé organismy jsou modifikovaní potomci jednoho společného předka. 2) Základním mechanismem modifikace je přírodní výběr fungující na principu akumulace náhodných odchylek. 3) Neřízené procesy stačí k vysvětlení všech vlastností živých organismů.

Není zde samozřejmě čas a tedy ani prostor k věcné hluboké kritice tohoto bludu, který za sto padesát let své existence vyprodukoval ke svou verifikaci jak celé systémy podbludů, tak i jednotlivé vědomé podvrhy podvody, a které pak zafixoval jako nezvratné pravdy. Existuje o tom rozsáhlá literatura "popíračů", kteří bod za bodem dokonce uvnitř daného vědeckého paradigmatu dokazují opak. Jen jejich práce téměř nikde nevidíte, v novinách ani odborných časopisech se o nich prakticky nedočtete, jejich vědecká zjištění a exaktní důkazy jsou

ignorovány a oni sami často pronásledováni – nejen odborně a karierně, ale , především v dnešní Americe, také existenčně. Z tisíců argumentů proto jen letmo a s vědomím, že na samé hranici únosného zjednodušení zmíním spíše pro ilustraci alespoň tři takříkajíc z nejpoblárnějších:

Evolucionistická teorie se například od počátku neuměla vyrovnat s takzvaným Principem nezjednodušitelné složitosti. V Původu druhů o něm sám Charles Darwin poznamenal: "Kdyby se ukázalo, že existuje jakýkoli složitý orgán, který by nemohl být vytvořen početnými a postupnými malými modifikacemi, moje teorie by šla úplně ke dnu." Takový orgán je například oko, které, jak Darwin připouštěl, pro něj představovalo vážný problém. Pozdější rozvoj biochemie jeho obavu potvrdil: Nejen na anatomické úrovni, ale především v biochemických procesech, jež jsou vlastní podstatou vidění, musel být tento orgán od počátku kompletní, neboli nemohl se vyvinout z jednoduššího ke složitějšímu. Prostě oko, aniž bych se pouštěl do složitějšího výkladu – oko v jakékoli verzi – zde jako orgán vidění muselo být od počátku a kompletně hotové. Kdyby se moderních biochemických závěrů Darwin dožil, už jen na tom by musel svou teorii "poslat ke dnu", jak říkal. Co by platilo pro Darwina však samozřejmě neplatí pro darwinisty.

Přesvědčivou a vlastně půvabnou ukázkou skutečného podvrhu, jenž stojí odedávna na přední přičce takzvaných důkazů o vývoji druhů z jediného společného předka, jsou ranná vývojová stádia různých obratlovců. Naprostá většina lidí se stále ještě mylně domnívá, že dítě během svého vývoje v matčině těle prochází jakousi "pamětí evoluce", že počínaje rýhováním vajíčka je postupně podobno rybě, pak obojživelníku, plazu a ptáku – až konečně se z něj stane člověk.

I Darwin podlehl této mystifikaci, která byla původně postavena na záměrném evolucionistickém překroucení takzvaného von Baerova zákona, jemuž dodal přesvědčivou obrazovou – dnes bychom řekli televizní – "verifikaci" v šedesátých letech devatenáctého století německý kreslíř Ernst Haeckel. Tento přesvědčený darwinista nakreslil notoricky známé obrázky vývojových stádií lidského embrya, které si prostě z lásky k evolucionismu vymyslel či přizpůsobil, ale které byly od té doby nicméně přetištěny do stamiliónů učebnic biologie. Až v roce 1997 se o jeho mystifikaci ve váženém vědeckém časopise Science odvážil Michael Richardson potichu špitnout: "Zdá se, že se z toho vyklubal jeden z největších podvrhů v biologii."

Do třetice připomenu ještě alespoň takzvanou Kambrickou explozi, která popřela samotný princip slavného Darwinova Stromu života, který máme většinou také nesmazatelně vypálený do paměti. Nejde totiž o nic menšího než "speciaci" jádro celé teorie, postupný vývojový přechod jednoho druhu do jiného, vyššího.

Fosilní nálezy z geologického období zvaného kambrium prokázaly něco pro darwinisty šokujícího. Jakoby zničehonic se na počátku kambria na scéně světa objevila většina hlavních živočišných kmenů – a v jejich rámci i mnohé hlavní třídy – náhle a společně a již dokonale vytvořené. Dnes se tomuto období nepřesně říká biologický Velký třesk. Fakt je, že i Darwinem tyto fosilní nálezy otřásl, takže byl nucen prohlásit: "Jde o vážný problém, který v současnosti neumíme vysvětlit. Může jít skutečně o platný argument proti mým názorům."

Navzdory tomu, že stále další a další objevy dokládají i na mikrobiologické úrovni, že kambrická exploze byla ještě rychlejší a rozsáhlejší, než se zprvu zdálo, darwinisté ji samozřejmě bagatelizují, anebo nejlépe zcela ignorují. Nelze se jim ani moc divit. Pokud by

se jí s vědeckou nezáujatostí zabývali, přivedlo by je to zjednodušeně, k tomu, že slavný Strom života by nakonec asi museli obrátit. Neboť rozčlenění na živočišné kmeny, o němž Darwin předpověděl, že mělo probíhat jako poslední, se podle důkazů ve fosilních nálezech objevilo jako první. Prostě místo aby teoretická evoluce probíhala pěkně odspoda nahoru, rozvíjela se nanejvýš opačně, odshora dolů. Kambriická exploze je tak jedním z mnoha přesvědčivých důkazů, že vývoj druhů podle Darwinovy evoluční teorie se nikdy nekonal. Vážené dámy a pánové, nepocházíme z opic.

Bylo by možné uvádět nesčetné další a další více či méně zábavné příklady a důkazy, které z Darwinovy teorie již před delší dobou učinily toliko poučný pomník vědeckého zbloudění. To ještě neznamená, že řada biologových metodických pozorování a z nich plynoucích zjištění není z různých hledisek cenná. Nebýt ideologie darwinismu a darwinistů připomínali bychom si dnes výročí úctyhodného vědce, podobně jako si občas s úctou ale kriticky připomínáme třeba odkaz Izáka Newtona. A tak to nepochybně půjde stále po spirále dále, ad infinitum. Schopnosti a možnosti lidského poznání jsou nepochybně obrovské, ale současně smysluplně omezené, a z definice proto zůstanou vždy jen velmi relativní

Prastará pravda: Jedinou správnou metodou je racionální pokora před jevy a zákonitostmi, které možnosti a schopnosti člověka dalece převyšují. Kdybychom byli evolučně poučitelní, museli bychom rázně odmítnout třeba genetické inženýrství. Tato nebezpečná a slepá cesta, přímá linie pokoušení v darwinistickém paradigmatu – snaha šťourat se diletantsky Pánu Bohu v kuchyni Stvoření, by pro nás byla jen dalším výstražným znamením, že se opět riskantně a záškodnický snažíme vystoupat k nebesům po stupních aktuální kopie Babylónské věže. Její vratké základy před sto padesáti lety z významné části začali hloubit právě darwinisté.

Ve starém klasickém americkém filmu o takzvaném Opičím procesu, natočeném podle skutečné události, nabízí v závěrečné scéně tolerantní a smířlivé řešení darwinistického problému nezapomenutelný Spenser Tracy. Je zde v roli obhájce, který čelí federálnímu soudci. Ten má rozhodnout, zda učitel, jenž o své vůli vyučuje na veřejné škole bludnou Darwinovu teorii, se tím provinil proti zákonu.

Je to film o době, kdy ještě v Americe nebylo protizákonné učit o původu člověka Stvořitelem aktem Božím. Dnes, po krátkém intermezzu, způsobeném sice slabým, ale aspoň vůbec nějakým odporem prezidenta George W. Bushe, probíhají v obamovských Spojených státech již opět naplno velmi nefilmové procesy, které naopak vyučování jiné než darwinistické evoluční teorie ve veřejných školách pod trestem zakazují. I v kolébce moderní demokracie jsou darwinisté již tak silní, že umějí mohou a smějí prosadit, aby se děti o původu člověka v Bohu – třeba jen jako přípustné možnosti – vůbec ve škole nesměly dovědět. Yes, we can! De javu z mého vlastního dětství v komunistickém Československu.

V Opičím procesu učitel prohraje, i když fakticky zvítězí. Soudce, hluboce věřící tolerantní muž, ho pouze formálně odsoudí k jednomu dolaru pokuty. Symbolizuje člověka, který byl ještě oddaný původní ideji demokracie, že vůdčím principem, z něhož se všechno ostatní odvíjí, je princip lidské svobody a názorové plurality. A tak zatímco darwinisté slaví vítězství, které se stane trampolínou jejich budoucího tažení za ovládnutím lidské duše, Spenser Tracy, se naposledy vrátí do opuštěné soudní síně. Je tu ticho, které ostře kontrastuje s vřavou venku.

Na soudcovském stole leží dvě knihy, o které se tady několik týdnů dramaticky a vášnivě bojovalo. Bible a Darwin. Soudce uchopí Bibli a odchází. Po několika krocích se však zastaví, vrátí se, vezme Darwina, položí si ho symbolicky na svou Bibli, a teprve potom s oběma

knihami definitivně odejde ze scény. Ze scény mizejícího světa, v němž svobodný člověk, aniž by se vystavil v lepším případě jen nebezpečí dehonestujícího posměchu, ještě mohl s jistotou srdce prohlásit: Nevím, jak vy, ale já z opice nepocházím. Jakože je nade mnou živý Bůh.

Vystoupení na semináři CEP "Darwin a darwinismus – věda, nebo ideologie? Praha, 20. dubna 2009.

Petr Hájek, zástupce vedoucího Kanceláře prezidenta republiky